

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra AF DANSKEREN IV

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 299.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig09val-shoot-idm139760341664400/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Af Danskeren IV

Norges Smil, thi jeg var neppe kommet op paa Dækket i den aerie Morgenstund, da vi lettede efter kort Nattely under Vallø, før man rakde mig et Brev derfra, som var den Velkomst paa Vers, der siden, lidt forlænget, læstes i den »Norske Rigstidende« (Nr. 47), og hvoraf især Slutnings-Linierne:

Norge sabnet har sin Favn,
Kom da, elskte Skjald i dit Navn
Broderlandet signer,

paa det venligste tiltalte mig. Nu traf det sig tillige saa heldigt, at der var kommet en lille vakker norsk Pige ombord paa samme Tid, blot for at gaae med lidt høiere op i Fjorden og holde »Pindse-Helgen«, og da hun stod der ganske alene, kom vi snart i en lille Samtale, som ved det yndige, naturlige Udtryk fornøiede mig saa overordenlig, at jeg kalder det Norges levende Morgen-Smil til mig.

Hvordan jeg nu blev modtaget i Kristiania, ei blot af en mangeaarig Ven og Embeds-Broder, af hensovne Venners Børn og Efterladte, og af Studenter-Samfundet, men, saa at sige, af alle dem, jeg mødte; hvordan man kappedes om at gjøre mig de lange Sommerdage korte, glæderige og uforglemmelige; hvordan gamle og unge Embeds-Brødre flokkedes til mig; hvordan Hovedstads-Kirken aabnede sig for mig med en lyttende Mangfoldighed; hvordan selv Størthinget og Statsraadet viste mig den ærefuldeste Opmærksomhed; og hvordan endelig Indbydelser fra Bergen og Trondhjem fløi hinanden imøde; dette med endnu meget andet svæver for mig som en høist behagelig Drøm, næsten for smigrende og æventyrlig til her at nævnes, saa udbrede mig derover kan jeg ikke; men da det dog er en virkelig Kiendsgierning, og da jeg, til Lykke, ei er andet i denne Verden end en gammel Vartous-Præst, Rimsmed og Bogorm, med en Smule ung Rigsdagsmand paa Enden, saa vidner det dog i mine Øine soleklart for Kristiania og Norge, at det, Gud skee Lov! er langt fra, at Kroppen (de materielle Interesser) der, som man saa tit har ymtet om, skulde have opslugt Aanden, thi blandt alle Nordens navnkundige Mænd er der jo ingen, der mere udelukkende end N. F. S. Grundtvig skylder aandelig, mundlig og skriftlig, Virksomhed hele sin Navnkundighed! Hvor maadeligt et Redskab jeg derfor end har været baade for Christendommens og for Nordens Aand, saa var det dog aabenbar disse Aander, Norge lydede i Anledning af deres bekiendte Tjeners Nærværelse, saa, naar jeg

Af Danskeren IV

kunde blive Egenkærligheden kvit, som naturligviis hvert Øieblik blander sig i Spillet, da kunde jeg aldrig glæde mig for meget over hvad mig timestes i Norge, da det spaaer et sjældent, om et mageløst Raaderum for de ypperste og ædieste Aander, Høi over Høi, som har virket Størværk paa Jorden.

Dette var da ogsaa hvad jeg spaaede Norge baade ved Velkomsten i Kristiania og ved Folkefesten paa Ringen, og mine Ord ved disse Leiligheder, som nærmest forbandt sig med hele det store Gæsteri mellem Fjeldene, skal jeg derfor her tillade mig at dvæle ved.

Velkomst-Gildet, Pindse-Mandag, var, som man nok har seet af Aviserne, i det Hele ikke heldigt for Ørenlyden, altsaa ikke heller for Ordførerne, men man vil ogsaa have seet, at skøndt det under disse Omstændigheder synes værst at komme sidst, saa fik jeg dog deilig Ørenlyd og kunde rose mig af at beholde det sidste Ord, og naar man endelig har læst, at denne min lykkelige Tale var »et træffuldt Udtryk af min Glæde over den Hylding, jeg havde mødt«, da vil det Følgende vise Læseren og Læserinden, at var Talen det, da var den dog lidt meer end det. Vel kan man nemlig allermindst under saa indviklede Omstændigheder svare til alt hvad ens Mund har sagt, men dog har jeg sikkert, iblandt andet, sagt omtrent hvad man her seer betegnet:

Ja, nu staaer jeg her da virkelig i Norge, som jeg knap havde ventet, men det er et stort Spørgsmaal, om jeg endnu paa mine gamle Dage har Mæle nok til at faae Ørenlyd, saa det nytter maaskee ikke engang at prøve paa det (Jo! Jo!)

Velan! saa vil jeg da prøve paa at sige Dem, hvad jeg paa mine gamle Dage vil heroppe i Norge.

Dette synes nu vel bedst at kunne besvares med faa Ord, for jeg vilde jo aabenbar see gamle Norge, og jeg vilde naturligviis tillige meget gierne tages godt og snildt imod, allerhelst med begge Hænder, og naar jeg fik Munden op, med begge Øren, og see, i den Henseende har jeg jo allerede saa aldeles faaet det, som jeg vilde, at jeg godt, naar jeg havde sagt mange tusind Tak, kunde smukt holde min Mund, reise hjem og sige med Sandhed, at jeg havde seet gamle Norge og fandt det meget vakkert, for det smilde til mig, og at jeg havde fundet Folket deroppe meget snildt, for de tog ikke blot venlig og gæstmildt imod mig, men hørde ogsaa taalmodig paa mig. Dette er nu altsammen meget godt, men man har dog ogsaa lidt Samvittighed, som ikke vil tillade at man seiler over Kattegat paa sine gamle Dage blot for en god Levemaade, et mildt Øiekast